

Arrest

nr. 81 810 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 mei 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. CROSIERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, dient op 30 oktober 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De lokale politie van Antwerpen verricht een woonstcontrole en stelt op 19 november 2009 vast dat verzoekster op het door haar opgegeven adres woont.

Op 1 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.10.2009 werd ingediend door :

K., M. (...)

nationaliteit: Armenië (Rep.)

geboren te (...) op 16.09.1989

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkene niet letterlijk aanhaalt dat zij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructie. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen bij aanvragen die werden ingediend tussen 15 september en 15 december 2009.

Wat betreft de criteria i.v.m. langdurige procedures: om hiervoor in aanmerking te komen, moest betrokkene een asielaanvraag ingediend hebben bij de Dienst Vreemdelingenzaken. In het administratief dossier van betrokkene zijn echter geen aanwijzingen terug te vinden dat betrokkene reeds asiel heeft aangevraagd in België, noch legt zij hier bewijzen van voor. Betrokkene kan zich zodoende niet gunstig beroepen op deze criteria.

Ook wat betreft de prangende humanitaire situaties dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat zij zich in een dergelijke situatie bevindt zoals bedoeld in de vernietigde instructies. Zodoende voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009. Betrokkene beweert dat zij vreest voor ontvoering en verkrachting in haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor aantasting van de lichamelijke en psychische integriteit volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 E.V.R.M. volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat verwijzing naar artikel 4/1, 4/2, 5/1 en 13 van het E.V.R.M. en artikel 422bis, Belgische SW, betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden. De loutere vermelding volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het inroepen van artikel 8 van het E.V.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet hoeft terug te keren naar Armenië. Zij dient enkel het Schengengrondgebied te verlaten. Zij kan zich, indien gewenst, wenden tot een derde land.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (BS. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij haar bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.*
- (...)"

Op 5 mei 2011 wordt de bestreden beslissing van 1 april 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en wordt haar bevel gegeven het grondgebied te verlaten (bijlage 13 – Model B). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"REDEN VAN DE BESLISSING :

- *De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, alinea 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum."*

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel aanvoert en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Verzoekster voert een eerste en tweede middel aan die luiden als volgt:

"IV.2. SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR, MOTIVERINGSBEGINSEL, DRAAGKRACHTBEGINSEL EN ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL (ARTIKEL 62 WET 15 DECEMBER 1980)

Aangezien verzoekster in haar inleidend verzoekschrift dd. 30 oktober 2010 uitdrukkelijk heeft verwezen naar de artikelen 3, 4/1, 4/2, 5/1 en 8/1 van het EVRM, zulks gelinkt aan haar motiverend gedeelte van het verzoekschrift waaruit onomstotelijk komt vast te staan dat verzoekster zich niet wenst bloot te stellen aan ontvoeringen en verkrachtingen, evenals aan een gedwongen huwelijk;

Verzoekster verwijst niet enkel naar deze artikelen, doch zij motiveerde uitdrukkelijk waarom zij zich op dergelijke wettelijke basis beroept;

De argumentering als zou verzoekster enkel "verwijzen" naar deze artikelen zonder aan te tonen op welke wijze deze artikelen zouden geschonden zijn, is dan ook niet correct;

De redenen zoals verwoordt in de bestreden beslissing dd. 1 april 2011 zijn aldus niet pertinent en verantwoorden de beslissing niet;

Aangezien de ingeroepen motieven pertinent moeten zijn en de beslissing verantwoorden (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in I. OPDEBEECK (ed.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, Deurne, Kluwer Rechtswetenschappen België, 1993, (p. 87) nr. 40, p. 113);

Dat minstens het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten dd. 5 mei 2011 geen rekening heeft gehouden met de specifieke penibele situatie van verzoekster;

Dat de redenen zoals aangehaald in de bestreden beslissing en/of in het betreden bevel om het grondgebied te verlaten, deze beslissing dan ook niet verantwoorden;

Dat de bestreden beslissing de in het middel aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt;"

"IV.3. SCHENDING BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN (ARTIKEL 2 EN 3 WET BETREFFENDE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN)

Aangezien alle administratieve beslissingen met redenen dienen te worden omkleed;

Dat deze motiveringsplicht verzoekster moet toelaten de redenen te begrijpen die aan de grondslag liggen van de genomen beslissing;

Dat de formele motiveringsverplichting onder meer vereist dat in de beslissing zelf de correcte juridische overwegingen dienen te worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen (artikel 3, lid 1 van de Wet van 29 juli 1991, R.v.St. 21 mei 1992, 39.433);

Dat de beslissing aldus de juridische regels dient aan te geven die werden toegepast;

Dat de motivering tevens dient aan te geven hoe de aangegeven feiten op basis van juridische regels tot de beslissing aanleiding geven;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten, gedateerd op 5 mei 2011, geen rekening houdt met de specifieke situatie van verzoekster;

Dat de formele motiveringsplicht een algemeen rechtsbeginsel is hetwelk inhoudt dat iedere handeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd;

Dat de motivering eerst afdoende is als ze pertinent en draagkrachtig is, quod non in casu;

Dat de vereiste van draagkrachtigheid impliceert dat de motivering duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is;

Dat het bestreden bevel dd. 05.05.2011 niet voldoet aan deze vereiste nu geen enkele rekening werd gehouden met de toestand van verzoekster op dat ogenblik;

Dat de bestreden beslissing dd. 1 april 2011 een stijlformule bevat en deze gehanteerde algemene formulering de formele motiveringsplicht schendt;

R.v.St. nr. 101.758, 12 december 2001, <http://www.raadvst-consetat.be>; T. Vreemd. 2002, afl., 3, 289:

“... Zo de commissie voor Regularisatie algemene en vage formuleringen aanwendt die voor talrijke gevallen kunnen gelden om haar negatief advies te staven en de Minister van Binnenlandse Zaken hierin volgt, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken de formele motiveringsplicht van de Wet motivering Bestuurshandelingen. ...

Aangezien uit dit alles duidelijk blijkt dat er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid een schending van de motiveringsplicht;

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten onredelijk en niet correct is en bovendien gebrekkig en onjuist gemotiveerd en onzorgvuldig onderzocht;”

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij kunnen de motieven van de bestreden beslissingen immers op eenvoudige wijze in de beslissingen worden gelezen, zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Voor zover verzoekster poogt voor te houden dat de tweede bestreden beslissing met een algemene formulering is gemotiveerd, wijst de verwerende partij erop dat de tweede bestreden beslissing verzoeksters specifieke situatie behandelt en ingaat op de concrete elementen die verzoekster in haar verzoekschrift heeft aangehaald.

In de mate waarin verzoekster een schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, betoogt de verwerende partij dat haar beschouwingen niet kunnen worden aangenomen. Verwijzend naar de concrete motieven van de eerste bestreden beslissing, stelt de verwerende partij vast dat in de eerste bestreden beslissing wordt ingegaan op de door verzoekster ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangehaalde elementen, met name de verkrachting en de ontvoering in verzoeksters land van herkomst, en tevens wordt ingegaan op de door verzoekster geschonden geachte artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, BS 19 augustus 1955, *err.* BS 29 juni 1961 (hierna: het EVRM).

De verwerende partij vervolgt dat in de eerste bestreden beslissing geheel terecht wordt geoordeeld dat verzoekster niet aantoonde op welke wijze artikel 4, eerste en tweede lid en artikel 5, eerste lid van het EVRM zouden zijn geschonden. Volgens de verwerende partij volstaat de loutere vermelding niet om als grond te worden aanvaard. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft terecht geoordeeld dat verzoekster op zijn minst een begin van bewijs dient te leveren. De verwerende partij benadrukt dat met een enkele verwijzing naar de motivatie van het verzoekschrift verzoekster niet aantoonde op welke wijze zij meent dat voormelde artikelen zouden worden geschonden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Volgens de verwerende partij toont verzoekster ook in het eerste middel niet aan welk begin van bewijs zij zou hebben aangehaald ter ondersteuning van een vermeende schending van artikel 4, eerste en tweede lid en artikel 5, eerste lid van het EVRM.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond diende te worden verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten. Volgens de verwerende partij handelde de gemachtigde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. De eerste bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskenning van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekster de schending aanvoert.

3.3 Gelet op de nauwe samenhang van de twee door verzoekster aangevoerde middelen, behandelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ze samen.

3.3.1 De Raad merkt vooreerst op dat het verzoekschrift overeenkomstig artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135 618).

De Raad wijst erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In voorliggend geval voert verzoekster in zeer algemene bewoordingen en zonder nadere precisering de schending aan van "*het beginsel van behoorlijk bestuur*". Aangezien het niet aan de Raad toekomt hieruit een middel te distilleren, dient ambtshalve te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het eerste middel als onontvankelijk moet worden beschouwd.

3.3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden bestuurshandelingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissingen zijn genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de tweede bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten; verzoekster is niet in het bezit van een geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandelingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kent nu zij deze in een eerste en tweede middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; de middelen dienen derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

In het middel uit verzoekster hoofdzakelijk kritiek op het in de eerste bestreden beslissing vervatte motief dat verzoekster in de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet de artikelen 3; 4, eerste en tweede lid; 5, eerste lid en 8, eerste lid van het EVRM louter vermeldt en niet aantoon op welke wijze voornoemde bepalingen zouden zijn geschonden. Volgens verzoekster dient de verwijzing in de aanvraag om machtiging tot verblijf naar de door haar

geschonden geachte artikelen van het EVRM worden verbonden met het motiverend gedeelte van de aanvraag waar onomstotelijk uit kan worden afgeleid dat verzoekster zich niet wenst bloot te stellen aan ontvoeringen en verkrachtingen, evenals aan een gedwongen huwelijk. Verzoekster besluit dat zij niet enkel refereert aan de artikelen 3; 4, eerste en tweede lid; 5, eerste lid en 8, eerste lid van het EVRM, doch ook uitdrukkelijk motiveert waarom zij zich op voornoemde bepalingen beroept.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 30 oktober 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. In voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoekster volgende argumenten aangehaald inzake de gegrondheid van haar aanvraag:

"(...)

Motivatie: In mijn land is maagdelijkheid bij huwelijk een absolute must en bestaat de gewoonte om een vrouw tot een huwelijk te dwingen door haar te ontvoeren en te verkrachten. Hierdoor verliest zij alle kansen om zelf een huwelijkspartner te kiezen. Deze praktijken zijn in mijn land wel strafbaar maar helaas ook sociaal aanvaard waardoor er zelden klacht wordt neergelegd en optreden door de autoriteiten kan enkel post-factum kan geschieden. Hierdoor is het vrijwel onmogelijk voor het slachtoffer om alsnog een huwelijk met een partner van haar keuze te sluiten, zelfs als het eerste huwelijk niet zou doorgaan, ontbonden of ongeldig verklaard zou worden.

Mijn ouders werden ervan verwittigd dat er plannen gesmeed werden om mij op dergelijke wijze tot een huwelijk te dwingen. Aangezien het hen of de autoriteiten onmogelijk is om 24/24 uur over mijn veiligheid te waken, stuurden ze me in alle stilte naar een ver familielid in België, in de hoop dat de dreiging vanzelf zou uitdoven. Helaas zijn er nog steeds aanwijzingen dat men mij tot heden blijft zoeken, waardoor het me onmogelijk is om terug te keren zonder risico op aantasting van mijn lichamelijke en psychische integriteit.

Wettelijke basis:

Ik acht deze handelingen in strijd met volgende artikels (EVRM):

Art 3, 4/1, 4/2, 5/1, 8/1."

In de eerste bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

"Betrokkene beweert dat zij vreest voor ontvoering en verkrachting in haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor aantasting van de lichamelijke en psychische integriteit volstaat niet om als grond aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het E.V.R.M. slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 E.V.R.M. volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Wat verwijzing naar artikel 4/1, 4/2, 5/1 en 13 van het E.V.R.M. en artikel 422bis, Belgische SW, betreft: betrokkene toont niet aan op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden. De loutere vermelding volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EV.R.M. betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het E.V.R.M."

In het licht van hetgeen zojuist is gesteld, laat de Raad gelden dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te oordelen dat verzoekster de artikelen 3; 4, eerste en tweede lid; 5, eerste lid en 8, eerste lid van het EVRM louter vermeldt en niet aantoont op welke wijze voornoemde bepalingen zouden zijn geschonden. Uit de bewoordingen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt immers duidelijk dat verzoekster de artikelen 3; 4, eerste en tweede lid; 5, eerste lid en 8, eerste lid van het EVRM een voor een opsomt, zonder evenwel uit te leggen waarom zij voornoemde bepalingen geschonden acht. Verzoekster maakt met haar betoog dan ook op generlei wijze aannemelijk dat de desbetreffende motivering niet afdoende zou zijn. De loutere omstandigheid dat verzoekster het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen.

Tevens dient erop te worden gewezen dat in de eerste bestreden beslissing ook wordt ingegaan op de vrees van verzoekster in haar land van herkomst met betrekking tot een gedwongen huwelijk. Daarover wordt overwogen dat verzoekster hiervan geen begin van bewijs levert en dat de loutere vermelding van deze feiten niet volstaat om als grond van regularisatie aanvaard te worden. Verzoekster ontkent niet dat zij van haar beweringen geen enkel begin van bewijs heeft voorgelegd. De door verzoekster aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de eerste bestreden beslissing is gekomen.

In het verzoekschrift werpt verzoekster ten slotte op dat het bevel om het grondgebied te verlaten *d.d.* 5 mei 2011 geen rekening heeft gehouden met verzoeksters specifieke situatie. De Raad merkt dienaangaande op dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet in feite slechts vaststelt dat een in voormelde bepaling bedoelde situatie zich voordoet. In voorliggend geval is verzoekster niet in het bezit van een geldig visum en krijgt zij daarom op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze feitelijke constatering is voldoende om tot de tweede bestreden beslissing te komen en wordt door verzoekster overigens geenszins betwist; de gemachtigde is daarbuiten niet gehouden nog andere motieven aan te brengen. Verzoekster toont verder niet aan dat een onderzoek naar haar "*specifieke penibele situatie*" de gemachtigde van de staatssecretaris zou brengen tot het nemen van een andere beslissing.

In het licht van het voorgaande kan worden besloten dat verzoekster *in casu* niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op onredelijke wijze of op basis van een foutieve feitenvinding tot zijn besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr.128.424). Verzoekster toont *in casu* niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen is uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster bij huidig verzoekschrift voor het eerst bepaalde stukken voorlegt, wijst de Raad erop dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van de beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad). Nu deze documenten zich niet in het administratief dossier bevinden, kan het de verwerende partij dan ook niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing.

De Raad merkt volledigheidshalve op dat voor zover verzoekster tracht een nieuwe beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet te verkrijgen, wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot

nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET